

Der er i forbindelse med EU-udvidelsen en debat om den frie bevægelighed for arbejdskraft, hvor ikke mindst Dansk Folkeparti forsøger at skabe et billede i den danske befolkning af, at millioner af øst- og centraleuropæere vil forlade deres lande og vælte ind på vores arbejdsmarked som underbetalte arbejdere, der vil arbejde i kort tid, hvorefter de vil snylte på det sociale system. Ses der på den faktiske mobilitet i de nye lande, så er den yderst begrænset. Ses der på de beregninger, der er lavet for hele EU, så er der tale om tal, som vil være håndterlige. For Danmarks vedkommende forudser man, at der årligt vil være 1.800-1.900, der fra Øst- og Centraleuropa vil søge ledige jobs i Danmark. Mon ikke vi skulle kunne magte en sådan opgave, hvis arbejdspladserne i øvrigt er der og der samtidig vil opstå mangel på arbejdskraft, fordi arbejdsstyrken falder, i takt med at vi bliver flere ældre?

Den folkelige bekymring, der kan være som følge af det frygtens billede, der bevidst søges skabt, og som blandes med problemer med illegal arbejdskraft, tager Socialdemokraterne dybt alvorligt. Derfor tager vi også hånd om dette og forhandler med regeringen herom, så eventuelle problemer er løst inden den 1. maj 2004.

Halvdelen af de nye medlemslande har ved folkeafstemninger allerede fået tilslutning fra deres befolkninger til medlemskabet. Nu er det de 15 EU-landes tur til at få vedtaget tiltrædelsestraktaten.

Med Folketingets ratifikation af tiltrædelsestraktaten den 4. juni 2003 bliver Danmark det første land i EU, der formelt godkender EU-udvidelsen. Hermed byder Danmark de nye lande velkommen. Hermed sender Danmark også et signal til de andre EU-lande om at få færdiggjort ratifikationen.

Socialdemokraterne henviser i øvrigt til partiets bemærkninger i betænkningen over B 56 (Forslag til folketingsbeslutning om overgangsordning for Danmark ved EU's udvidelse mod øst).

Et *mindretal* i udvalget (DF) vil ved 3. behandling stemme hverken for eller imod lovforslaget.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget bemærker, at Dansk Folkeparti er tilhænger af samarbejde mellem de europæiske lande. Samarbejdets hovedindhold bør være af handelspolitisk og teknisk art, og samarbejdet bør samtidig styrke stabiliteten og sikkerheden i Europa.

Dansk Folkeparti afviser ikke, at der kan være fordele ved en fortsat udvikling af visse områder af samarbejdet mellem europæiske nationer, herunder af samarbejdet mellem de nuværende medlemslande i EU og de kommende medlemslande. Det er naturligt, at der til stadighed sker en udvikling af samarbejdet, men det bør efter Dansk Folkepartis opfattelse ske med fuld anerkendelse af medlemslandenes suverænitet, uden svækkelse af de demokratiske institutioner i de enkelte medlemslande og under samarbejdsformer, der er præget af frivillighed og gensidig respekt mellem landene.

Efter Dansk Folkepartis mening er der flere væsentlige forhold, der fører til alvorlige betænkkeligheder ved udvidelsen med 10 nye medlemslande den 1. maj 2004. Nedenfor skal opregnes de vigtigste:

1. EU er ikke parat til den foreslåede udvidelse med 10 nye medlemslande, der finder sted allerede den 1. maj 2004 samtidig med en unionsdannelse

Den foreslåede udvidelse er ikke tilrettelagt samtidig med et løsere samarbejde, der gradvist kan udvikles, men derimod som et led i og en del af et langt mere centraliseret samarbejde end det tidligere EU-samarbejde, nemlig en egentlig unionsdannelse med egen forfatning og mange af de karakteristika, der kendetegner en nationalstat.

De nuværende EU-lande har historisk set ikke været i stand til at føre en fælles udenrigs- og forsvarspolitik, en langvarig fælles pengepolitik, en fælles asylpolitik, fælles retspolitik etc. Udvidelsen og den samtidige unionsdannelse vil imidlertid betyde, at 25 lande i fremtiden må være indstillet på at afgive suverænitet på mange afgørende områder ved flertalsafgørelser.

Den demokratiske proces, som i dag fungerer i medlemslandene, vil blive sat ud af spillet ved gennemførelsen af en egentlig unionsdannelse. De store og toneangivende lande vil kunne tiltage sig en hidtil ukendt magt over udviklingen i Europa, og der er en betydelig risiko for, at der i fremtiden vil ske en overvågning og styring af den politiske meningsdannelse i Europa.

Der arbejdes i disse måneder i EU-konventet med forberedelser til en fælles forfatning, en grundlov for EU, og denne forfatning vil – hvis